

Ἐν Ἀθήναις τῇ 15 Αὐγούστου 1902.

ΤΑ ΑΝΘΗ ΕΝΟΣ ΠΑΡΑΘΥΡΟΥ

Ἡμέραν τινὰ τοῦ Ἀπριλίου, καθ' ἣν τὰ πτηνὰ ἐψάλλον τοὺς πρώτους των ὕμνους πρὸς τὸ ἐπερχόμενον ἐς ῥὸ Γεώργιος ἐκάθητο πλησίον τοῦ παραθύρου τοῦ ἔχων εἰς τὰς χεῖρας αὐτοῦ βιβλίον. Μάτην ὅμως προσεπάθει νὰ συγκεντρώσῃ τὸν νοῦν του εἰς τὸ βιβλίον, καὶ ὁσάκις εἰ ὀφθαλμοὶ του ἐπίπτον ἐπ' αὐτοῦ εὐθὺς ἀπεσύροντο ἵνα προσπέσωσιν ἀνυπεμονητικοὶ ἐπὶ τοῦ ἀπέναντι κλειστοῦ παραθύρου. Δὲν ἤρρεσκετο πλέον εἰς τὴν μελέτην καὶ αὐτὰ τὰ πλέον προσφιλῆ του βιβλία ἀπηθάνετο.

Ἦτο φοιτητὴς καὶ κλιτικῆς δεκαετιῶ εἰς μὲν νὰ ἀνέρχεται ἐπὶ τῶν παρειῶν του ἐλαφρὸν δεκαεννία ἐτών, πλήρης ἐλπίδων καὶ ὁνείρων ἐρήθημα.

εἰς τὸ μέλλον· ἦλθεν εἰς τὴν πρωτεύουσάν, ἵνα ἀποπερατώσῃ τὰς σπουδὰς του· ἀλλ' οὐδένα σχεδὸν ἐγνώριζεν πλὴν ὀλιγίστων, καὶ ἕνεκα τούτου διήρχετο τὸ περισσώτερον τῆς ἡμέρας ἐν τῷ δωματίῳ του μελετῶν. Ὁ μονότονος εὗτος βίος ὃν διείχε, τὸν ἔκαμνε πολλάκις νὰ λυπῆται· οὐδαμοῦ εὗρισκεν ἰδέοντα τινα, καὶ τὰ πάντα τῷ προζέοντι ἀπέχθειαν.

Μόνον ὅτε ἐπλησίαζε νὰ ἴδῃ ἢ ἤλιος ἤσθάνετο ἑαυτὸν ἡσυχώτερον. Ἦνοιγε τὸ παράθυρόν του καὶ ἐκάθητο πρὸ αὐτοῦ μὲ τὸ βιβλίον ἀνὰ χεῖρας ἀναμένων. Ἐρ' ὅσον προύχωρε ἡ ὥρα ἢ καρδία του ἐπαλλὰς ἑταχθῆτον καὶ εἰ ὀφθαλμοὶ του ἦσαν διαρκῶς προσηλωμένοι ἐπὶ τοῦ ἀπέναντι κλειστομένου παραθύρου. Ὁ ἐλάχιστος θόρυβος προζένοι εἰς αὐτὸν συγκίνησιν καὶ ἔκα-

Ἠγάπα ὁ δυστυχῆς !

Τὴν εἶδε ἐσπέραν τινά, ὅτε τὸ πρῶτον μετώ-
κισεν ἐν τῇ οἰκίᾳ εἰς τὴν ὁποίαν ἐκάθητο, πο-
τίζουσαν καὶ θωπεύουσαν διὰ τῶν μικρῶν χει-
ρῶν της ἐν ὠραίων ἄνθος κείμενον ἐπὶ τοῦ πα-
ραθύρου.

Τὴν εἶδε ! καὶ ἐπὶ τῷ πρώτῳ βλέμματί της
ἠσθάνθη τὴν καρδίαν του ὀρθουμένην τὸ βλέμ-
μα του ταπεινούμενον, καὶ ἐν ἐλαφρῶν ῥίγος δι-
ατρέχον τὸ σῶμά του.

Τὴν εἶδε καὶ τὴν ἐπομένην ἐσπέραν κατὰ
τὴν αὐτὴν ὥραν ἢ αὐτῇ συγκίνησις ἠσθάνετο
ἐαυτὸν συναρπαζόμενον ὑπὸ τῶν φλογερῶν της
ὀφθαλμῶν.

Τετέλεστοι τὴν ἡγάπα !

Ἐκτροτε τὴν ἔβλεπε καθ' ἐλάχιστην ἐσπέραν
καὶ ὁ ἔρωσ τοῦ ἀπὸ ἡμέρας εἰς ἡμέραν καθί-
στατο μεγαλειότερος !

Πλὴν πῶς νὰ τὸν καταστήσῃ γνωστὸν εἰς
αὐτήν !

Ὅταν τὴν ἔβλεπε τὰ χεῖλη του ἔτρεμον, δὲν
ἠδύνατο οὐδὲ λέξιν νὰ ἀρθρώσῃ. Ἄ ! πόσον ἐπ-
εθύμει νὰ εἶπῃ εἰς αὐτὴν τὴν φράσιν ας ἠγαπῶ
καὶ ἄς ἀπέθνησκεν. Πρὸς στιγμὴν ἐσκέφθη νὰ
καταβῇ ἐν τῇ αὐλῇ ἠτις τοὺς ἐχώριζε, καὶ νὰ
ἀρπάσῃ τὸ ἄνθος, ὑπερ τόσον πολὺ ἡγάπα ἢ νε-
ανίς, ἵνα οὕτω εὖρη ἀρρωτῆν νὰ τῇ ἐξομολογη-
θῇ τὸν ἔρωτά του ἄλλ' ἐδίσταζεν. Ἐπὶ τέλους
ἀπεφάσισεν . . .

Καὶ οὕτως ἐνῶ περιέμενον ἀνυπομόνως, αἴφνης
τὸ παράθυρον ἠνοιχθῆ καὶ ἐφάνη ἡ προσφιλιῆς
του φέρουσα ὕδωρ διὰ τὸ ἄνθος.

Ἦτο νεανίς δεκαεξάετις μὲ καστανὴν κόμην
καὶ λαμπροὺς ὀφθαλμοὺς πλήρεις γλυκύτητος.

Ἦτο ἄρσερὰ ὡς τὸ ἄνθος, ὠραία ὡς ἔαρ, μὲ
σῶμα πλήρες χάριτος καὶ σεμνότητα ἀγγέλου.

Ἄνθος καὶ ἐκείνη ὡς τὸ ἄνθος τὸ ἐπὶ τοῦ
παραθύρου ὑπερ περιεποιεῖτο. Ἄμφοτερα ἀπετέ-
λου ἐν σύμπλεγμα μαγευτικόν, μίαν δυάδα
θαυμασίαν . . .

Ὁ δυστυχῆς Γεώργιος παρετήρησε καὶ πάλιν
αὐτὴν ὡσεὶ θεῶν νὰ ἐκφράσῃ τὸν διάπυρον αὐ-
τῇ ἔρωτά του διὰ τῶν ὀφθαλμῶν του προσεπά-
θησε κάτι νὰ εἶπῃ πλὴν ἢ φωνῆ του ἐπὶ τῆς καὶ
τὰ χεῖλη του τρέμοντα ἐκλείσθησαν.

Καὶ ἡ τελευταία ἀπόφασίς, ἣν εἶχε λά-
βῃ ἀπέτυχεν !

Οὕτω παρήρχοντο αἱ ἡμέραι ἢ μία μετὰ τὴν
ἄλλην.

ἠσθάνετο πλέον, ὅτι τὴν ἡγάπα ἐμμανῶς,
ὅτι τῷ ἦτο ἀδύνατον νὰ ζήσῃ ἀνευ αὐτῆς. Ὁ
ἄλλοτε προσφιλιῆς του περίπατος, τὸν ὁπεῖον ἐ-
καμνεν οὐδὲν ἄνευ αὐτῆς καὶ τὰ βιβλία
του, εἰς τὰ ὁπεῖα ἄλλοτε διήρχετο τὸ περισσό-
τερον τῆς ἡμέρας ἔκειντο εἰς μίαν γωνίαν τοῦ
δωματίου ὡσεὶ παραπνοῦμενα διὰ τὴν ἀχρη-
στίαν εἰς ἣν τὰ ἔρριψε.

Τὸ ἔαρ οὐδὲν ἔτερπεν αὐτόν, τὸ ἔαρ τῆς
ἀηδόνος τῷ ἐφαίνετο χωρὶς μέλος, τὸ αἰθέριον
ἄρωμα τῶν ἀνθῶν χωρὶς ἠδονὴν, τὰ πάντα
τέλος ἦσαν εἰς αὐτόν σκοτεινά. Οὐτε ὦρα, οὐτε
λεπτόν, οὐτε στιγμή παρήρχετο χωρὶς νὰ προ-
φέρῃ τὸ ὄνομά της μετὰ πάθους, χωρὶς νὰ τὸ
γράψῃ μυριστὴν φράσιν ἐπὶ τοῦ τραπέζιου, τοῦ
τείχου, ἢ τοῦ παραθύρου ὅπου εὕρισκετο.

Ἄ ! εἰς ἐγνώριζε τὸν ἔρωτά του !

Ποσάκις ἔκαμε τὴν σκέψιν ταύτην ἐν τῇ ἐρη-
μίᾳ του.

Αἱ συναναστρεφάκι, ἃς μετ' ἄλλων φοιτητῶν
ἄλλοτε σπανίως ἔκαμνε, ἔπαυσαν νῦν ἐντελῶς.
Ἠρέσκειτο μόνος ! Τὸ σκότος ἦτο ὁ μόνος συν-
τροφός του, ὅστις τὸν ἀνεκούριζε καὶ ἡ ἐρημία
ὁ φίλος του, ὅστις τὸν παρηγόρει !

Μία ἰδέα ἰδίως τὸν κατέτρωγεν.

Ἄραγε ἀντιγαπαῖτο ;

Πολλάκις εἶδε τοὺς ὀφθαλμοὺς της προσηλω-
θέντας ἐπ' αὐτοῦ, πολλάκις διέκρινεν ἀρίστον
μειδιάμα ἐπανθίζον ἐπὶ τῶν ὡς πέταλα ῥόδου
χειλέων της, ἀλλ' ἠγνώσει ἂν ταῦτα ἦσαν δείγ-
ματα τοῦλάχιστον ἐνδιαφέροντος δι' αὐτόν.

Ἠννόει ὅτι ἤθελε μείνῃ αἰωνίως ἀγνωστος ὁ
διάπυρος ἔρωσ του εἰς αὐτήν, ἠσθάνετο ὅτι οὐ-
δέποτε θὰ εἶχε τὸ θάρρος νὰ ἐξομολογηθῇ τεῦτον
ἐνώπιόν της.

Καὶ ἐπὶ τῇ σκέψει ταύτῃ ἐθλίβετο.

Καὶ μόνον ὅτε ἡ ἡὼς ἐπλησίαζε νὰ ἰώσῃ τὸ
τελευταίον φίλημά της εἰς τὸν ἠρίζοντα παρη-
γορεῖτο.

Τὴν ἔβλεπε τοῦλάχιστον ἐπὶ τινὰ χρόνον,
καθ' ὃν περιεποιεῖτο τὸ ἄνθος της. Τὴν ἔβλεπε
καὶ τὸ πῦρ ὑπερ κατέκαιεν αὐτὸν ἠξάνετο πε-
ρισσότερον.

Ἐσπέραν τινά κατὰ τὸ συνήθει ἐκάθητο ἐπὶ
τοῦ παραθύρου. Ἐμέτρα καὶ τὰ λεπτά ἐπὶ τῆς
ὄρας, ἅτινα παρήρχοντο εἰς ὅτου ἴδῃ τὴν νεά-
νίδα. Τὰ λεπτά καὶ ἔπειτα τὰ τέταρτα τῆς ὡ-
ρας παρήρχοντο ταχέως καὶ ἡ λατρευτὴ του
οὐδαμῶς ἐφαίνετο ἐπὶ τοῦ παραθύρου της, ἵνα
ποτίσῃ καὶ περιποιηθῇ ὡς τὰς ἄλλας ἐσπέρας
τὸ ἄνθος της.

Ἦδη ἡ μελανόπεπλος νῦν ἤρξατο νὰ ἀπλώσῃ
τὰς πτέρυγας της ἐπὶ τοῦ ἠρίζοντος καὶ ἡ με-
λαγχολικὴ σελήνη ἀνατέλλουσα ὀπισθεν τῶν βου-
νῶν νὰ περιλούει τὴν πόλιν δι' ἀργυρᾶς ἀμμου.

Πόσον θελκτικὴ ἦτο ἡ ἐσπερα ἐκείνη . . .

Ἄλλ' ὁ δυστυχῆς Γεώργιος ἀνέμενον ἐπὶ ἐλ-
πίζων νὰ τὴν ἴδῃ πλὴν πόσον ἠπατήθη ! οὐδα-
μῶς ἐφάνη καὶ μόνον ὅτε πλέον ἐπέισθη, ὅτι οὐ-
δεμίαν ἐλπίδα ἦτο νὰ τὴν ἴδῃ ἐκείνην τὴν ἐσπέραν,
ἐξῆλθε μὲ τεθλιμμένην καρδίαν εἰς περίπατον.

Τὴν ἐπομένην ἡμέραν πολὺ πρὸ τῆς συνήθους
ὄρας ἀνέμενον ἐπὶ τοῦ παραθύρου ἐλπίζων ὅτι
ἀφεικτως θὰ τὴν ἔβλεπεν. Ἀλλὰ μάτην. Ἡ ὡ-
ρισμένη ὥρα τῆς ἐξόδου της ἦλθε καὶ παρήλθε.

Τὸ ἄνθος ὑπερ μετὰ τόσης στοργῆς περιέβαλ-
λεν ἡ νεανίς ἔκειτο ἐκεῖ ὡσεὶ λυπούμενον διότι
δὲν ἠσθάνετο τὰς συνήθεις θωπείας.

Ἄπειροι ἤδη ἰδέαι κατέκλυζον τὸν ἐγκέφαλον
τοῦ δυστυχῆ νεανίου. Ἰδίως ἐπὶ τινὲς ἰδέαι, ἔ-
τρεμεν ἀλλὰ δὲν ἐπίστευε, νομίζων ὅτι ἡ λα-
τρευτὴ του ἀπουσίαζεν.

Ἦλθεν καὶ ἡ ἐπομένη καὶ παρήλθεν ὡς αἱ
ἄλλαι χωρὶς νὰ φανῇ ἐκείνη. Καὶ αἱ ἐπόμε-
ναι ἐσπέραι παρήρχοντο ἢ μία μετὰ τὴν ἄλλην
καὶ ὁ νέος μάτην ἀνέμενε νὰ τὴν ἴδῃ. Ὁ Γεώρ-
γιος ἐν τούτοις οὐδεμίαν ἐσπέραν ἀφῆκεν τὸ πα-
ράθυρον, ἀλλὰ καθ' ἐλάχιστην ἐκάθητο προσέχων
εἰς πάντα θόρυβον γινόμενον ἐντὸς τῆς οἰκίας.

Ἦλπιζεν ὅτι θὰ τὴν ἔβλεπε ἐνόμιζεν, ὅτι ἀ-
πουσίαζεν εἰς τι μέρος. Πλὴν διατὶ ἐγκατέλειψε
τὸ ἐπὶ τοῦ παραθύρου ἄνθος, ὑπερ τόσον ἡγάπα ;

Ἦ ἰδέα αὕτη τὸν ἔκαμνε ἐνίοτε νὰ σκέπτεται
ἄλλα. Ἐβλεπε διὰ τῆς φαντασίας του τὴν ἀ-
γαπητὴν του ἀναίσθητον ἐπὶ τῆς κλίνης της,
μὲ τὰς παρειὰς ὠχρὰς, καὶ τοὺς ὀφθαλμοὺς ἀ-
τενεῖς. Τῷ ἐφαίνετο ὅτι τὴν ἐπλησίαζε εἰς τὸ

δωματίον πλησίον τῆς κλίνης ὅπου ἔκειτο, ὅτι
τῇ ἐφιθόριζεν εἰς τὸ οὐδὲ τὴν γλυκεῖαν φράσιν
ας ἠγαπῶν ὅτι τὴν περιέβαλλε διὰ τῶν χει-
ρῶν του καὶ κατεκάλυπτε τὸ πρόσωπόν της διὰ
τῶν περιπαθῶν φιλημάτων του . . .

Ἦτο ἡ δεκάτη πέμπτη ἐσπερα ἀφ' ὅτου δὲν
τὴν εἶχεν ἴδῃ, καὶ καθ' ἣν ἐξῶ εἰς τοὺς ὁρό-
μους τῆς πόλεως μία κίνησις ἀσυνήθης ἐγένετο.

Ἦτο παραμονὴ πρωτομαγιάς !

Ὁ Γεώργιος καθήμενος ἐπὶ τοῦ παραθύρου ἠ-
κουεν ἐξῶ τὰ ἄσματα καὶ τὸν θόρυβον τοῦ κό-
σμου, ὅστις ἔτρεχε νὰ χαιρετίσῃ τὴν ἐπάνοδον
τοῦ ἔαρος ἀνὰ τὰς ἐξοχάς.

Ἦτο πρωτομαγιά· πλὴν τί δι' αὐτόν ; ἀνευ
ἐκείνης, ἣν ἐλάτρευε καὶ ἣν ἐπὶ τοσοῦτον χρόνον
εἶχε νὰ ἴδῃ, τὸ πᾶν δι' αὐτόν ἦτο ἀδιάφορον !

Μόνον μετὰ λύπης προσέβλεπεν ἐπὶ τοῦ πα-
ραθύρου, ὅπου ἔκειτο τὸ ἄνθος μὲ τὰ περισσότε-
ρα φύλλα μαρμαρένια ἐνεκεν ἐλλείψεως ὕδατος.

Ἐκείνη ἠτις ἡγάπα αὐτὸ καὶ ἐφρόντιζε καθ'
ἐσπέραν περὶ αὐτοῦ ἔλειπε. Τὸ ἄνθος δὲν ἀπή-
λαυε πλέον τῶν φροντίδων της καὶ ἐνεκα τού-
του ὀλίγον κατ' ὀλίγον ἀπέθνησκεν ὁ Γεώργιος
δὲν ἀπῆλαυε τῆς λάμψεως τῶν ὀφθαλμῶν της
καὶ τοῦ ὠραίου προσώπου της, καὶ ἐνεκα τού-
του ἐθλίβετο. Πλὴν πάντοτε ἠλπιζε . . .

Τὴν πρώην ἡγήθη ὀλίγον ἀργὰ ἀφυπνισθεῖς
ἀπὸ τὰ ἄσματα τῶν ἐπανερχομένων ἐσραστῶν
τῆς πρωτομαγιάς. Ἄνοιξε τὸ παράθυρόν του
καὶ ἐξεπλάγη ἰδὼν ἀνοικτὸν τὸ ἀπέναντι προσ-
φιλιῆς του παραθύρον. Ἐντρομος ἐβύθισε τὰ
βλέμματά του ἐντὸς τοῦ δωματίου, ἀλλὰ ἦτο
ἔρημον καὶ οὐδὲν ἠδύνατο νὰ διακρίνῃ.

Εὐθύς ἐνδύεται, ἐσπευσμένως καὶ ἐξέρχεται.

Ἐξῶ ὅλη ἡ φύσις ἐώρταζε τὰ κελαδῆματα
τῆς ἀηδόνος ἀναμιγνύμενα μὲ τὸ αἰθέριον ἄρω-
μα τῶν ῥόδων προῦκάλουσαν τὴν μέθην . . . Οἱ
ἔρῳμοι ἀντήχουν ἀπὸ ἄσματα καὶ μουσικὴν . . .

Αἴφνης εἰς τὸ βάθος τοῦ ἔρῳμου βλέπει μίαν
κηδεῖαν σεμνὴν παρερχομένην καὶ παρακλουθού-
σαν πάλλευκον φέροντα. Ἐπλησίασε καὶ εἶδε.

Μίαν κρυγὴν ἐξέβαλε πόνου !

Ἦτο ἐκείνη νεκρά !
Ἐπανεῆλθεν εἰς τὸ δωματίον του ἀλλόστρων.

παρετήρησεν ἐπὶ τοῦ ἀνοικτοῦ ἀπέναντι παρα-
θύρου, εἶδε τὸ ἄνθος ἔχον καὶ τὸ τελευταῖόν του
φύλλον μαρμαμένον!

Ἐξω εἰ ὁρόμοι ἀντήχουν ἀπὸ τὸ τραγοῦδι
τῆς πρωτομαχιάς καὶ τὰ πτηνά ἐφαλλον τὸν ὕ-
μνον πρὸς τὴν ἐρτάζουσαν φύσιν . . .

Ἐν τῇ οἰκίᾳ ἐκείνῃ τῇ ἀπέναντι τοῦ παρα-
θύρου του δύο τρυφεραὶ ὑπάρξεις ἐγάθησαν πρῶ-
τως : ἐν ἄνθος ἐμαράνθη, μία νεαρὰ ζωὴ ἐσβέ-
σθη . . .

Ἐκτοτε ὁ Γεώργιος εὐδαμῶς ἐφάνη.

Φυῖξος.

«ΑΠ' ΤΑ ΜΑΡΑΝΕΝΑ ΦΥΛΛΟΚΑΡΔΙΑ»

Τραγοῦδι θλιμμένο.

Γιὰ σέ κορμί ἀγγελόμορφο γιὰ σέ γλυκεῖα παρθένε,
ποῦ ἀγάπησα καὶ λάτρεψα, ποῦ σὰν τρελὸς ποθῶ,
Ἔνα τραγοῦδ' ἢ λύρα μου ἢ φωνηκὴ γιὰ σένα
θὲ νὰ τοῖξῃ ὀλόπιχρα μὲ θλιβερό σκοπό.

Τὸ νοιώθω, κόρη ὀλόχαρη, πῶς μ' ἔχεις λησμονήσῃ,
τὸ νοιώθω πῶς μ' ἀρνήθηκες πῶς πειὰ δὲ μ' ἀγαπᾷς,
Ἄχ βλέπω πῶς ἡ ἀγάπη μου στὰ στήθειά σου ἔχει
[σβύσει,
ὅπως λατρεύεις ἄλλωνε κ' ἐμένα πῶς μισᾷς.

Μὲ γὼ γιὰ τὴν ἀγάπη σου θὰ ζῶ στὴν ἐρημιὰ μου,
Γιὰ σέ λατρεύω ὀλοθερμα θὰ σ' ἀγαπῶ πιστά
δε θὲ νὰ ποῦν τὰ χεῖλιά μου τὰ τόσα βέβηλά μου
καὶ σ' ὄλους θὲ νὰ φάνομαι μὲ γελαστή θωριά.

Ὅς ποῦ μιὰ μέρ' ἀνέσπερη τὸ ἔρμιο μου κουφάρι
στὴ γῆ τὸ κατεβάσουνε στὴ μαύρη γῆ βρεθεία,
ὡς ποῦ μιὰ μέρα ὁ Χάρωνας θὲ νάρθῃ νὰ μὲ πάρῃ
γιὰ νὰ μὲ πάῃ στοῦ Πλούτωνα τῇ μαύρῃ κατοικίᾳ.

Μὰ μέσα κ' ἀπ' τὸ τάφο μου τὸν ἀσπλαγχο θὰ βγίνω
καὶ θ' ἄρρωμαι ἐν ᾧ ξέγνωιασθῇ θὲ νάσαι κ' εὐτυχῆς
νὰ τραγοῦδῶ στὸ πλάγι σου μ' ἕνα σκοπὸ θλιμμένο
«Ἄφου σκληρῇ μ' ἀγάπησες γιατί νὰ μ' ἀρνήθῃς ;»

1902.

Νίκος Γούζαρης.

ΔΙΑΤΙ ;

(Ἐκ τοῦ Γαλλικοῦ)

Αἱ διακοπαὶ τοῦ ἔτους 1869 ἐφθασαν. Ὅλοι
αἱ χαριτωμένοι μαθήτριά τῶν «Ἀδελφῶν τοῦ
Ἁγίου Καρλοῦ» ἐν Ὀρλεάνε, εὐρίσκοντο ἤδη
εἰς τὰς ἀγκάλας τῶν οἰκογενειῶν των. Μόνῃ ἢ
Μαργαρίτα Δεβρονάκ ἀπέμενε ἐκεῖ, ἡ ὄρφανῇ
μαθήτριά, ἣτις ἕνα ἀδελφὸν καὶ μόνον εἶχεν ἐν
τῷ κόσμῳ τὸν ὑπολοχαγὸν Ἰάκωβον.

Ἦτο ἡ ὠραιότερᾳ νεανίᾳ τοῦ Παρθενωγωγεί-
ου, ἀναστήματος μᾶλλον ὑψηλοῦ, λεπτοφυῆς,
φυσιογνωμίας δὲ νοσημονεστάτης καὶ δραστηρίου·
οἱ ὀφθαλμοὶ τῆς ἦσαν μεγάλοι καὶ βαθυτάτου
κυανοῦ χρώματος· εἰς τὰ βόδαλά τῆς χεῖλη, ἀ-
εῖποτε ἐπλανᾶτο ἀγγελικὸν μειδίαμα. Κατὰ τὴν
ἀνοιξὴν συνεπλήρωσε τὸ δέκατον ἔβδομον ἔτος
τῆς ἡλικίας τῆς. Δύο μακρότατοι ξανθοὶ πλό-
καμοι, κατερχόμενοι κάτωθεν τῆς ὀσφύος τῆς, ἀ-
νεμίμησκον εἰς πάντα τὸν παρατηρούντα τὴν
Μαργαρίταν τοῦ Φάουστ. Ἦτο χαρακτηρὸς θερ-
μοτάτου, ἐνθουσιωδεστάτου ὠργίζετο δὲ ἐνίοτε,
διότι «δὲν ἔδυνατο νὰ φορέσῃ κόκκινο παντελόνι
καὶ στρατιωτικὸν μανδύαν» ὡς ὁ ἀδελφὸς τῆς.
Ἐπαίξε καὶ ἐτραγοῦδει θαυμασίως ἐπὶ τοῦ κλει-
δοκυμβάλου, εἶχε φωνὴν γλυκυτάτην καὶ ἐξω-
γράφιζεν ἄριστα. Ἐκτὸς δὲ τούτου ἐντὸς τοῦ
γραφείου τῆς ἀπέκρυπτε μικρὸν κομψὸν σημειω-
ματάριον, εἰς τὰς σελίδας τοῦ ὁποῖου διέκρινε
τὰς χαρὰς καὶ τὰς θλίψεις τὰς τέρψεις καὶ τοὺς
πόθους τῆς.

Ὁ Ἰάκωβος Δεβρονάκ ἐλάτρευε τὴν μικρὰν
ἀδελφὴν του καὶ αὕτη ἐπίσης ἠγάπα θερμότατα
τὸν μεγάλον ἀδελφὸν τῆς, τὸν στρατιωτικόν.

Περὶ τὰς ἀρχὰς τοῦ ἔτους ὁ Ναὸς τῆς Μονῆς
ἐπεσκευάζετο, ἅπας ὁ ἐσωτερικὸς αὐτοῦ διάκο-
σμος ἀνεκαινίζετο, τὸ ὄργανον δὲ τοῦ νοσοῦ ἐδεῖτο
διερθῶσεως, καὶ πρὸς τοῦτο ἡ Ἡγουμένη ἐλά-
λεσεν ἐκ Γερμανίας τὸν νεαρὸν καλλιτέχνην Ἐρ-
μαν Νείδερ, καταλληλότατον διὰ τὴν ἐργασίαν
ταύτην. Ἦτο τριακονταετῆς περίπου, ἀναστή-
ματος ἠρακλείου καὶ φυσιογνωμίας ὠχρᾶς. Οἱ
βαθυκύανοι ὀφθαλμοὶ του ἐξέπεμπον ὀλόγας, εἰ
δὲ μακρότατοι ξανθοὶ του μύστακες, ὡς ἡ κόμη,
συνεπλήρουν τελείως τὸν γερμανικὸν αὐτοῦ τύ-
πον.

Διέμενε καὶ ἐγευματίζεν ἐν τῷ Παρθενωγωγείῳ
τῆς Μονῆς. Ἡ ἀδελφὴ Φιλεμένη ὠρίσθη ὡς θα-
λαμηπόλος ἔξυνοδος αὐτοῦ. Καὶ ἐπειδὴ ὁ καλ-
λιτέχνης δὲν ἔδυνατο νὰ παρακαθῆσθαι εἰς τὴν
θέρμη, ἀνεκδότως. Ἄν ἔδυνατο νὰ ἀναγνώσῃ
εἰς τὰ βόθῃ τῆς ψυχῆς αὐτῆς, θὰ ἀνεκάλυπτεν
ὅτι δὲν ἦτο ὁ πρὸς τὴν τέχνην ἔρωσ, ὅτι τὴν εἶλ-
κυε πρὸς τοῦτο! Ἄλλ' ἡ νεανίᾳ φαίνεται δὲν
ἐπεθύμει νὰ ἀναζητήσῃ τὴν αἰτίαν τοῦ πρὸς τὴν
τέχνην ἐνθουσιασμοῦ τῆς!

Ὁ Ἐρμαν διερθῶν τὸ ὄργανον ἔρριπτεν ἐνί-
στε τὸ βλέμμα ἐπὶ τοῦ ἰκρίβαντος ἀναφώνων.
— Κατιάξετε πολὺ, δεσπ. εἰς !
Μειδίαμα τότε ἐπήνθει ἐπὶ τῶν χειλέων τῆς
Μαργαρίτας καὶ τοῦτο ἦτο ἡ μόνῃ πρὸς τὸν
καλλιτέχνην ἀπάντησις.
Ἡμέραν τινὰ ἡ Μαργαρίτα ἀνερχομένη τὴν
κλίμακα τοῦ Ναοῦ, ἤκουσε τὸν Νείδερ ἔδοντα.
— Ὡ ! εἶπε σήμερον εἶναι λίαν χαρῆς ἀλλ' ἂ
... τραγοῦδὲ τὴν θυφῶδιαν, ποῦ τραγοῦδῶ μαζί
μὲ τὸν Ἰάκωβον.

Καὶ ἔστη, ἕνα κάλλιον ἀντιληφθῆ.
— Ναι, ναι, αὕτη εἶναι ἡ θυφῶδι τῆς Μιρέιλ
Ἀθροῦως δὲ ἠνέφξε τὴν θύραν καὶ ἐκρύβη
ὄπισθεν τοῦ ὁργανοῦ καὶ ὅτε ἐκεῖνος ἐπεράτου
τοῦς τελευταίους στίχους τοῦ ἔσματος του, οὐ-
τη διὰ τῆς γλυκυτάτης φωνῆς τῆς συνεπλήρω-
σεν αὐτοῦς.

Ἐκεῖνος προσεπάθει νὰ εἰσχωρήσῃ, οὕτως εἰ-
πεῖν, εἰς τὴν ψυχὴν ἐκείνης, τὴν ἀσπίλον, τὴν
ἀγνήν, ἡ παιδικὴ τῆς ἀφέλεια καὶ χάρις τὸν
ἐθελγυν, καὶ πολλὰκις τὰ ὄνειρα αὐτοῦ ἐτάρατ-
τεν ἡ μορφή τῆς νεανίδος.

Ἡ δεσποινὴ Δεβρονάκ ἠγαροῖσται τὴν θείαν
Πρόνοιαν, ὅτι ἀπέστειλεν αὐτῇ τόσω εὐχάριστον
καὶ θελκτικὸν σύντροφον. Ἠγάπα ἀκουσίως τῆς
τὸν καλλιτέχνην, τὰ δ' εὐγενῆ αὐτοῦ αἰσθή-
ματα, ἅτινα ἀφελῶς ἐξέφραζε, τὰ ἐνεκωλοῦτο
τὰ περιέκλειεν ἐν τῷ βόθει τῆς ψυχῆς τῆς. Τῷ
διηγήθη ὅτι μόνον ἕνα ἀδελφὸν εἶχεν ἐν τῷ κό-
σμῳ ὁ πατὴρ τῆς ταγματάρχης τοῦ πυροβολι-
κοῦ, ἀπέθανεν τούτον δὲ παρακλούθησεν ἐντὸς
ὀλίγου καὶ ἡ μήτηρ αὐτῆς, ἔκτοτε διέμεινε
διαιρκῶς ἐν τῷ παρθενωγωγείῳ.

Ὁ Ἐρμαν τῇ διηγήθη ὡσαύτως ὅτι ἦτο ὄρ-
φανός.

— Δὲν ἐγνώρισα, τῇ εἶπε, τὴν μητέρα μου·
ὁ πατὴρ μου ἀπέθανε πρὸ ἐνός ἔτους.

Καὶ αἱ συμφεραὶ ἐκείναι αἱ ἀνεπανόρθωτοι,
συνέδεσαν ἔτι μᾶλλον τὰς νεαρὰς ἐκείνας ὑπάρ-
ξεις !

Ἡ Μαργαρίτα Δεβρονάκ ἠσχολεῖτο ζωγραφεῖ-

Ζουσα δραστηρίως ἐν τῷ Ναῷ, μὲ τὴν ἀδελίαν
πάντοτε τῆς Ἡγουμένης. Καὶ ἐνώπιον τοῦ ἰ-
κρίβαντος αὐτῆς εὐρισκομένη, ἐξωγράφει μετὰ
θέρμης, ἀνεκδότως. Ἄν ἔδυνατο νὰ ἀναγνώσῃ
εἰς τὰ βόθῃ τῆς ψυχῆς αὐτῆς, θὰ ἀνεκάλυπτεν
ὅτι δὲν ἦτο ὁ πρὸς τὴν τέχνην ἔρωσ, ὅτι τὴν εἶλ-
κυε πρὸς τοῦτο! Ἄλλ' ἡ νεανίᾳ φαίνεται δὲν
ἐπεθύμει νὰ ἀναζητήσῃ τὴν αἰτίαν τοῦ πρὸς τὴν
τέχνην ἐνθουσιασμοῦ τῆς!

Ὁ Ἐρμαν διερθῶν τὸ ὄργανον ἔρριπτεν ἐνί-
στε τὸ βλέμμα ἐπὶ τοῦ ἰκρίβαντος ἀναφώνων.
— Κατιάξετε πολὺ, δεσπ. εἰς !

Μειδίαμα τότε ἐπήνθει ἐπὶ τῶν χειλέων τῆς
Μαργαρίτας καὶ τοῦτο ἦτο ἡ μόνῃ πρὸς τὸν
καλλιτέχνην ἀπάντησις.

Ἡμέραν τινὰ ἡ Μαργαρίτα ἀνερχομένη τὴν
κλίμακα τοῦ Ναοῦ, ἤκουσε τὸν Νείδερ ἔδοντα.
— Ὡ ! εἶπε σήμερον εἶναι λίαν χαρῆς ἀλλ' ἂ
... τραγοῦδὲ τὴν θυφῶδιαν, ποῦ τραγοῦδῶ μαζί
μὲ τὸν Ἰάκωβον.

Καὶ ἔστη, ἕνα κάλλιον ἀντιληφθῆ.
— Ναι, ναι, αὕτη εἶναι ἡ θυφῶδι τῆς Μιρέιλ
Ἀθροῦως δὲ ἠνέφξε τὴν θύραν καὶ ἐκρύβη
ὄπισθεν τοῦ ὁργανοῦ καὶ ὅτε ἐκεῖνος ἐπεράτου
τοῦς τελευταίους στίχους τοῦ ἔσματος του, οὐ-
τη διὰ τῆς γλυκυτάτης φωνῆς τῆς συνεπλήρω-
σεν αὐτοῦς.

(Ἐπεταὶ συνέχεια.)

ΤΗΣ ΠΑΣΧΑΛΙΑΣ ΤΡΑΓΟΥΔΙΑ

15.

Στὸ πανὶ μὲ τ' ἀγνά σου χερᾶκια,
ποῦ χαρὰ σ' ὅ,τι πίκασουνε δάουνον,
κεντὰς ἄστρα, λουλούδια, πουλίκια,
καὶ μοῦ ρίχνεις ματιές ποῦ λιγώνουν.

Κι' ἡ ματιές σου ἐμένα κεντᾶνε
καὶ στὰ μάτια μου ἠλιος προβάλλει,
εἰς τὴν ἔψι μου ῥόδα πετᾶνε,
καὶ ἡ καρδιά μου ἐτοῦτο σοῦ ψάλλει.

16.

Τὸ μαντύλι σου σὰν μοῦ δῶνες, χαρὰ μου,
«Τὶ τὸ θέλω, σοῦπα, τ' ἄψυχο αὐτό,
ἀφοῦ σὲ γεμάτη ἔρωτα κρατῶ,
ἀφ' οὗ σὺ σαι ζωντανὴ σὴν ἀγκυλῆ μου ;»

Τώρα όμως που μ' ἀνήθης και δακρύζω,
τώρα νιώθω, πώς μου τ' ὄδωσες, σκληρά,
σὺ μου φύγης και μου πλάγη τῆ χιρῶ,
τὰ πικρὰ τὰ δάκρυά μου νὰ σκουπίζω.

Γεώργιος Η. Ψημικάκης.

ΤΟ ΜΝΗΜΑ ΤΟΥ ΝΑΥΤΗ.

Σ τὸ ξοχικό ὄμιρφο σπιτάκι τοῦ φίλου μου,
πού σὰν ὄραϊα κόρη ἐπρόβαιναν μέσα ἀπὸ τ' ἄλλα
σπίτια τοῦ μικροῦ χωριοῦ, εἶχα πάρ προσκαλε-
σμένος γιὰ νὰ περάσω ἕνα μῆνα τῆς ὄραϊας ἄ-
νοιξίς που ἐτέλειωνε τώρα. Καί νεῖ μέσα στή
ἀπύλασι τῆς ζωντανῆς φύσης που γύρω μας ἀ-
πλώνονταν ἔλοπράσινη και γελαστή, με τὴν ὄ-
ραϊα συντροφιά τοῦ καλοῦ μου φίλου, ἐλησημονού-
σα ὄλαις τῆς πίκραις που μὰ δίνει ἡ ἄγρια τῆς
ζωῆς μας πάλη εἰς τὴν κοινωϊαν τῶν μεγάλων
πόλεων.

Ἐνα ἀπὸ τὰ μαγευτικά δειλιὰ τοῦ χωριοῦ
καθόματε στοῦ παρεθου και ἀναπνέαμε τὸ μυ-
ρωμένο ἀεράκι τῆς ἐξοχῆς και πέρα κάτω ἐπα-
ρατηρούσαμε τὸν ἥλιον που σιγὰ σιγὰ ἔγερνε
γιὰ νὰ κρυφτῆ κάτω στήν θάλασσα, που φαι-
νόταν ἠσυχη και γαλανῆ και τὴν ὄραϊα ἐχού-
σαινε και τὰ ἀπέναντι βουνά που σκέπαζε με
μια χρυσογάλανη καταχιά.

Ἀποῦ ἤπιαμε τὸ χωριάτικον καρὲ μας,
ὕστερα, τὴ συνειθισμένη μας ὄρα. βγήκαμε γιὰ
νὰ κάνουμε τὸν τακτικό μας περίπατο και πῆ-
ραμε τὸ μονοπάτι που ἔβαινε κάτω κει στή
θάλασσα. Σιγὰ με κουβέντες τραβήξαμε μέσα
ἀπ' τὰ ψηλά δένδρα τοῦ μονοπατιοῦ, μέσα ἀπ'
τὰ θυμάρια και τοὺς σχείνους που σκορπούσαν
τὴν ὄραϊα και μεθυστικὴν μυρωδιὰ τους και
ἐπερνούσαμε, πατώντας στής κοντιές και χυ-
μόκλαδες κουμαριές, τῆς φορτωμένες ἀπὸ τὰ δ-
λοκόκκινα κουμαρα, μέσα ἀπὸ τὰ ψηλοθώρητα
δένδρα, ὅπου τὰ πουλιὰ με γλυκὰ κελαϊδήματα
πετοῦσαν μαζωμένα, γυρουντας τὴ φωλιά τους,
εὐτυχισμένα και αὐτὰ τοῦ θεοῦ πλάσματα, γιὰ
νὰ κουνιάσῃ τὸ καθένα μετ' ἀγαπημένο του
ταῖρι.

Τὸ μυστήριο, ἡ σκιές τοῦ μονοπατιοῦ και ἡ
σιγαλιὰ τῆς φύσης, μὰς πλημμύρησαν τὴν ψυχῆ.

Και περνούσαμε ἀκόμη σιγὰ ἀγκυτεύοντας πέρα
ἐκεῖ μέσα ἀπὸ τὰ κλαδιὰ τῶν πλατανιῶν, και
τῶν κυπαρισσιῶν ταις κροσφίαις, τὸν γαλάζιο
οὐρανὸ που ἀκόμη ἀπὸ τὸ βασίλευμα τοῦ ἡλιου
σανότου πὼς ἦτο σκεπασμένος ἀπὸ ἕνα ψιλὸ
ψιλὸ ἑλὸσπορο πέπλο.

Ἔτσι μαγευμένοι ἀπὸ ταῦτη τὴν ἀπόλαυσι,
χωρὶς νὰ τὸ καταλάβουμε σὲ ἴλιγη ὄρα φθά-
σαμε κάτω στ' ἀκρογιάλι, τὸ γεμάτο ἀπὸ ἀχι-
βάτες. Περνούσαμε κοντὰ, μὰ πολὺ κοντὰ στή
θάλασσα, και τὸ σιγαλὸ κυματάκι που ἐρχόταν
μαζὶ με τὸν ἐρρεερό μπάτη, ἔχυνε τὸν κάτω-
σπον ἀφροῦ του στὰ πόδια μας και ἔσβυε τὰ
πατήματά μας που καθῶς περνούσαμε ἀφίναμε
στὸν ἄμμο.

Καθίσαμε ἐκεῖ λιγάκι και παρατηρούσαμε τὰ
ψαράκια, που πηδούσαν ἀπάνω ἀφ' τὸ γιὰλὸ
και ἔτρεχαν πότε ἀπὸ δῶ πότε ἀπὸ κει, φοβι-
σμένα ἀπὸ τὸ κυνηγητὸ που τοὺς ἔκαναν τὰ με-
γάλα, τοὺς κάτωσπονους γλάρους που με τὰ
κρωζιματά τους ἀπὸ ψηλά ἔδιναν τὴ βουτιά
κάτω στήν θάλασσα γιὰ ν' ἀρπάξουν τὸ ζενερω-
μένο ψάρι, και ἴσια πέρα τῆς ψαράδικης βραχοῦ-
λης που ἔβγαϊναν στοῦ ψάρεμα.

Καθίμαστε ἄφρωνι κῆμποση ὄρα φοβισμένοι
μὴ με τὸ λόγο μας ταράξουμε τὴν ἠσυχία τῆς
ἁρμονίας τῆς φύσης, ὡς που ἕνας λυπητερός ἦ-
χε ἀνακατωμένος με κουδούνισματα ἐχούθηκε
με τ' ἀγέρι που ἔφερε τὸ βουνάκι ἀπάνω και
χτύπησε ὅτ' αὐτιά μας φέρωντάς μας σὲ μία
θεικὴ ἔκστασι. Σηκωθήκαμε και πέρα ἀπὸ μὰς
παρατηρήσαμε σὲ κᾶτι ραχούλες ὄλοπράσινες
λίγο ἀπάνω ἀπὸ τὴν ἄμμοιδιὰ ἕνα βροκὸ που
καθόταν σκορπόντας με τὴ φλογέρα του τοὺς
γλυκοὺς και παραπονετικὸὺς σκοπούς του, ἐν ᾧ
τὰ γιδεπρόδατά του σπαρμένα ἐδῶ και κει ἔ-
τρωγαν τὸ γλωρὸ και πράσινο χερταράκι και
ἔτρεχαν χαρωπὰ ἔχοντας δερμένες στοῦ λαιμοῦ τους
τῆς μεγάλες κουδύνες, που σὲ κᾶτι πῆδημά τους
ἀντηχοῦσαν γλυκὰ. Ἦταν μία ἄλλη σικηνὴ μα-
γείας μέσα σὲ ταῦτη τὴ θεικὴ ζωγραφιά, ἦταν
μια ἄλλη συμφωνία μέσα στήν ὄραϊα μουσικὴ
τοῦ ἀριστουργήματος τοῦ Πλάστη.

Τότε τραβήξαμε ἐκεῖ που καθόταν ζαπλωμέ-
νος ὁ γέρω βροκὸς μεσ' ἀπὸ κᾶτι ραχούλαις που
τελειώναν κει κάτω σ' ἀπόρημα βράγια, και
τὰ ὄραϊα ἔζωνον γύρω γύρω ἕνα μικρὸ ἀκρογιάλι

ΑΜΑΡΑΝΤΑ

— Ἡ συνείδησις εἶναι ἀπόθμερος, διότι ἡ
συνείδησις εἶνε ὁ Θεός. Β. Οὐγκῶ.

— Ὁ ἔρωσ εἶνε και ἰσῶσ και γάρμακον.
Ἄλλοτε καθ' ἑαυτὸν τοὺς ὑγιεῖς ἀσθενεῖς, ἄλλοτε
τοὺς ἀσθενεῖς ὑγιεῖς. Π. Τ. Δημητριάκοπουλος

— Τὸ μέγεθος τῶν μὲν ἀνδριάντων ἐλατ-
τιῦται ὅσοι ἀτομακρίτεται εἰς αὐτῶν τῶν δὲ
ἀνθρώπων ὅσοι τὸς πλοσιάζει. Αἰρη Κουρ

— Ἡ κηρδία τῆς γυναικὸς δόραται νὰ γίγη
ὄτε μετ γάληψ, ὅτε δε κηρδὸς. Eugène le Cai.

— Μη φεύγειν τοὺς κόπουσ ἢ μηδὲ τὰς τι-
μάς διώκειν. Θεουκεδίδης.

στρωμένο ἀπὸ ἄμμο και χαλίαια, και σὲ λίγο
φθάσαμε ἐκεῖ, και ζυγώσαμε τὸ βροκὸ μεσ' τὴν
ὄρα που ἔχοντας τὸ ὄνο δάκτυλα τοῦ χερσοῦ
του στοῦ στήμα σφύριζε δυνατὰ και φώναζε γιὰ
νὰ μαζέψῃ τὰ πρόβατά του, πηδώντας σὰν ἄ-
λαφρὸ ζορκάκι ἀπάνω σταῖς ραχούλαις με τὰ
ἔσρημένα γουρνοσάρουγά του, με τὴ χαλί-
τσα στοῦ χέρι, με τὸ σακὶ που βῆνει τὸ ζερό του
φωμί γιὰ νὰ περάτῃ τὴν ἡμέρα του ἐκεῖ σὲ
βροκὴ κρεμασμένο στὸν ὄμοσ του και με τὴ λυ-
γερή του φλογέρα στή ζῶτη.

(Ἐπεται τὸ τέλος.)

ΣΤΟ ΦΟΥΤΑΡΙ

(Μίμωδς.)

Ὅταν πὸς σὲ τὰ μάτια μου στρέψω γλωμὸ φεγγάρι
μεσ' ἔς τ' ἀφάρτα οὐρά κι που χροῖς φῶς και χιρῆ,
Πόσο μου ἔλαχρῶνουνε τοῦ στήθους μου τὰ πάθη!
και ἄγιον ἔρωτ' ἀγροικῶ μεσ' ἔς τῆς κηρδίας τὰ βῆθη!
Και σὲ κυττάζω ἀκίνητος, σιγῶ και ἀναστενάζω
πόσο μου εὐφραίνεται ἡ ψυχῆ, και πὸς ἀναγαλιάζω!
Ὡ εὐχαιρίστησις γλυκερὰ πόσο ταρεῖά που ὀδύνεις!
γικτι νὰ φεύγουν γρήγορα ἡ νύχτες τῆς σελήνης;
Γικτι δὲι μένον πειρὸ πολὺ ταῖς πίκραις νὰ γλυκύνουν
και τῆς κηρδίας τὴ σκοτεινὰ μετ' οὐρανοῦ νὰ σθαῖ σου;
Ἔτσι γλυκὸ φεγγάρι μου μιά νύχτα σὲ κυτπούσα
ρημμένος ἔς ὄνειρα γλυκὰ μ' ἐκείνη π' ἀγαπούσα
Τὸσ' ἦδονῃ ἀγροικίησα ἔστᾶ μαρομμένα στήθη
που κι' ὁ Πηρᾶδειτος αὐτὸς εἰς ἄθροιστο θανήθη.

Ἄχ! πὼς ἦψήλᾳ ἔστᾶ οὐράνιη τὸ πνευμα μου ἐπετοῦσε!
πὼς ἡ πληγίς μου ἐγλύκυνον! τὸ μέτος πὼς σιγούτε!

Ὡ σὺ, που φέρνεις βρομβασμούς ἔς τὸ νοῦ μας κι' ἀνα-
[μνήσεις]
που με τὸ φῶς σου λούζεται κι' ἀναγαλιάζ' ἡ φύσις,
Σὲ ἀγαπῶ! Και θάγαπῶ τὸ φῶς σου με λατρεία
ἀν ἡ ἀγάπη εἰς τὴ γῆ μορεῖ νᾶναι τελείη,
Γικτι ὅταν σιγούν ἔς τὴ γῆ οἱ στεναχμοῖ κι' οἱ θρήνοι,
ἐλπίδη, ἀγάπη κι' ἠδοναῖς ὅταν ὁ χάρος ὀδύνη.

Ἄφ' τὴν κηρδία τοῦ δυστυχοῦς και τότε ρίγνει θυμ
σὺ θὰ φωτίξῃς τ' ἄχαρο και παγερό του μῆμα
Κι' ἐκεῖ ἔς τὴ μύρη σκοτεινὰ, που κρού ἀνατριχίλα
τρέχει τὴ φλέβα τοῦ θεητοῦ, τοῦ τάφου τῆ μαυρίλα
Τὴν κάνεις ἐλαφρώτερη με μιά γλωμὴ σου ἀκτιδα
ὅπου μὰς δίνει ἔς τὴ ψυχῆ γι' ἄλλη ζωὴν ἐλπίδη.

«Κουτούζης.»

ΓΕΛΩΤΕΣ

Ὁ μεγαλείτερος εὐεργέτης.
Ὁ κ. Δ. ὑφίσταται φοβεροῦ διωγμοῦ παρὰ τοῦ βᾶ-
πτου του εἰς ὃν ὀφείλει ποσὸν τι χρημάτων.

Ἡμέραν τινὰ ὁ βᾶπτῆς συλλαμβάνει τὸν εὐφειλέτην
του καθ' ἣν ὄσαν οὗτος εὐχρηστοῦ τῆς εἰκίας του.

— Τὰ λεπτά μου, τῶ φωάζει ἀποτόμος.

— Δὲ ἔχω φιλε μου.

— Δὲ ἔχω εἰς... θὰ σὲ κάμω ἐγὼ νάβ' ἡς ἀπαντᾷ
ὀργίλωσ ὁ βᾶπτῆς.

— Ὅθ εἶσαι ὁ μεγαλείτερος εὐεργέτης μου, ὀπολυμ-
βάνει, ἀτακῶσ ὁ κ. Δ.

(Ἐστᾶλη ἐκ Παιριῶσ ὑπὸ I. Βαλαμάου.)

ΣΦΙΓΕ ΚΑΙ ΟΙΔΗΠΟΔΕΣ

Αὔσεις

Ἄπολλωνία και Ηοσειδωνία.
Ὁρθῶσ ἀπήτησαν οἱ ἐξῆς. Ἀρμονία, Φλόυρος, Ἰπ-
πότης τοῦ ἔαρος, Ἄγγελος τοῦ ἔαρος, Νέος διδάσκα-
λος, Ἰπ. δὲ Νιζῆκ, Πιστός φίλος, Ν. Βοναπάρτης
(Κανίη), Τρελλοῦλα, Μυσσοτίς, Ἐλλ. ψυχῆ, Β. Πα-
ιζης, Ἀπογοητευμένος, Ἐλπίδ. Ἀρσακαϊάς, Μ. Μα-
νικατόπουλος, Α. Ἐλπίς, Σ. κηρδία, Ἄν Πητησίον,
Τζόστις, Ὡκ. οὐίγλη, Μελ Ἀγροτόσοσ, Μία Γαλ-
λις, Ροζ. δὲ Λουσερόλ, Φυλλίς και Λεον δὲ Λουτῆρ.

Βραβεύεται δὲ ὁ Πιστός φίλος.

Προτεινόμενα.

Συμβολικόν

Ἐν τινι πόλει ὑπάρχει στρατός συγκείμενος ἀπὸ ἑξ στρατιώταις καὶ ἑνὸς στρατηγού· ἀπερχομένου τοῦ στρατηγού ἡ πόλις μεταβάλλεται εἰς χρονικὸν ἐπίρρημα· ἀπερχομένων εἰς τῶν δύο στρατιωτῶν τὸ χρονικὸν ἐπίρρημα μεταβάλλεται εἰς ἀκρωτήριον· ἐν τῷ ἀκρωτηρίῳ εὐρίσκονται τρεῖς στρατιῶται μετὰ στρατηγού, ἀπερχομένου τοῦ στρατηγού τὸ ἀκρωτήριον μεταβάλλεται εἰς ἄνθος ἐφ' οὗ ἐπικάθηται τρεῖς στρατιῶται· ἀπερχομένου δὲ τοῦ ἑνὸς τὸ ἄνθος μεταβάλλεται εἰς λέξιν σημαίνουσαν τὸ ὑπάρχον.

Εἰς τὸν λίττην δεθήσεται τὸ μυλιστόρημα τὸ «Σάββανον τοῦ Χριστοῦ.»

ΜΙΚΡΟΜΗΝΥΜΑΤΑ

Διαγωνισμὸς Μικρομηνυμάτων.

Ἡ ἀγαπητὴ φίλη τῆς «Φυλλίδος» Γυφτοπούλα προτείνει ὥραϊον καὶ πρωτότυπον διαγωνισμὸν Μικρομηνυμάτων.

Κατ' αὐτὸν οἱ μέλλοντες νὰ διαγωνισθῶσι δεόν' ἢ ἀποστείλωσι τῇ Διευθύνσει ἓν ἢ πλεονα τεύχη μικρομηνυμάτων φέροντα τὴν ἐπιγραφήν «Πέμπονται ὑπὸ . . . τῇ Διευθύνσει τῆς Φυλλίδος» εἰς δὲ τὴν ἐξωτερικὴν ταμιαν «Διὰ τὸν διαγωνισμόν.»

Τὰ διαγωνισθησόμενα μικρομηνύματα θὰ κριθῶσιν ὑπὸ ἑποφῆν καλλιτεχνίας καὶ πρὸ παντός πνεύματος εἰς τὰς ἀπαντήσεις κτλ.

Οὐδεμίαν ἐρώτησις ἐπιτρέπεται νὰ μείνη ἄνευ ἀπαντήσεως.

Ἡ στήλη τῶν ποιημάτων δεόν' νὰ συμπληρωθῇ· ἡ δὲ στήλη τῶν σημειώσεων πρέπει νὰ περιλαμβάνῃ μίαν ἢ δύο καλὰς ἐρωτήσεις αἰτινας θὰ χρησιμεύσουν μετὰ ταῦτα δι' ἄλλην ἐκδοσιν μικρομηνυμάτων.

Τὰ διαγωνισθησόμενα μικρομηνύματα εἶνε δεκτὰ εἰς τὰ Γραφεῖα μας μέχρι τῆς 20 Σεπτεμβρίου.

Ἐκ τῶν διαγωνισθησόμενων μικρομηνυμάτων βραβευθήσονται δύο· τὰ ὅποια ἐν μέρει θὰ δημοσιευθῶσιν ἐν τῇ «Φυλλίδι.» Βραβεῖα δὲ θὰ λάβωσι τὸ μὲν πρῶτον ἐν ὥραϊ τ *Λεύκωμα μετὰ βελουδίνου περικαλύμματος* ὃ ἐρ προσφέρει ἡ Γυφτοπούλα· τὸ δὲ β' τὰς *Ληρικὰς πειρήσεις* τῆς Α. Κυρτελη τὰς ὁποίας προσφέρει ἡ Διευθύνσις τῆς «Φυλλίδος.»

Ἐπειδὴ δὲ ὁ διαγωνισμὸς οὗτος ὀφείλεται εἰς τὰ καλλιτεχνικὰ ἀισθητήρια καὶ τὸ ἐνδιαφέρον τῆς Γυ-

φτοπούλας ὑπὲρ τῆς «Φυλλίδος» διὰ τοῦτο ἡ «Φυλλίς» καθήκει τῆς θεωρηθῆσιν συγχαρῆ αὐτὴν καὶ δημοσίᾳ ἐκφράσῃ τὰς ἀπειροὺς πρὸς αὐτὴν εὐχαριστίας τῆς.

Ἐπιθυμοῦν ν' ἀνταλλάξουν ἡ Μουσῶτις μὲ τὸν Ἰπ. Ρολάνδον καὶ Ροζ. Δὲ Λουτερῶν ἢ Μαρκέλλα μὲ τὴν Ἀλάμπραν· ὁ Λάτρης τῶν Ἀστέρων μὲ τὴν Εὐτ. θνητὴν (ἐκτὸς αὐτῆς οὐδεμίαν ἄλλην ἀντάλλαγὴν δεχεται)· ὁ Π. φίλος μὲ τὸ Ἀλθφ. κλίματρον ἢ Ἐλ. ναυαρχίς μὲ τὸν Π. Τζάλμας (διὰ 20 τευχῶν)· ὁ Ν. Βοναπάρτης, μὲ τὸν Ἀγγελόν τοῦ ἔαρος, Ἀλάμπραν, Μαρκέλλα, Ἐλλ. Ναυαρχίδα, Φιλ. Τριγῶνα καὶ Ἀργ. σφυρίκτρον ἢ Βασίλισσα τῆς λήθης μὲ τὸν Μ. ἄστέρα. Σαλβατόρον, Π. Τζάλμας, Βασίλειά τοῦ αἰθέρος, Ροβ. Χούμαρ, Παπαρουναν, καὶ Ἀπέλλωνα ἢ Ρ. καρδιά μὲ τὸν Ἰπ. δὲ Βωδρῶν ἢ Φριζος μὲ τὴν Ε. Βασίλισσαν, Μαρκέλλα, Εὐτυχὴ θνητὴν, Ποιητ. Τραγιόσκην καὶ Ἀλάμπραν ἢ Νερ. τοῦ Γιαλοῦ μὲ τὸν Σαλβατόρον καὶ Π. Τζάλμας ὁ Ὑπηρετὴς μίξ ὄνειροπολίσεως μὲ τὴν Ἐρεβ. νόκτα, Εὐτ. θνητὴν καὶ Μουσῶτιδα ὁ Λάτρης τοῦ Λιμερμούρ, μὲ τὴν Ἐρ. νόκτα, Τρελλοῦλαν καὶ Ρ. Μπερέταν ὁ Κραίτσικερ μὲ τὴν Μουσῶτιδα (διὰ 3 τευχῶν), Φιλ. Τριγῶνα καὶ Γυφτοπούλαν, ὁ Ροκμυβὺλ μὲ τὴν Γυφτοπούλαν, Ρ. μπερέταν, Ἐλ. ναυαρχίδα καὶ Ἐρ. νόκτα τὸ Σβ. ἄστέρη μὲ τὴν Νεράιδα τοῦ Γιαλοῦ ὠραῖον Γαλάτειαν καὶ Ι. Μονμπάρ· τὸ μυροβόλον ἔκρ μὲ τὴν Μουσῶτιδα, Τρελλοῦλαν, Καλλιτέχνιδα καὶ Κατκ. Καρδιῶν ἢ Ἀπ. Ἐλπίς μὲ τὸν Κραίτσικερ, Σβ. Ἄστέρη καὶ Ρ. Δελατούρ ἢ Ε. Βασίλισσα μὲ τὸν Μαρ. ἄστέρα ἢ Ρομ. μπερέτα μὲ τὴν Ἐρ. τῆς φύσεως, Ἐλπ. ἀρακαίδα, Λη-Χού-Τζάγ· Φλόαρον, Σαλβατόρον, Μαρκέλλα, Ἀλάμπραν, Ἀγγ. τοῦ ἔαρος, Ποιητ. Τζάλμας, Μαρμ. ἄστέρα, καὶ μὲ τὸν Ρ. Χούμαρ, (διὰ 5 τευχῶν) Ὁ Παπᾶς μὲ τὴν Ἀλάμπραν ἢ Φυλλίς μὲ τὸν Α. τοῦ ἔαρος, Ἐλ. Ναυαρχίδα. Α. Κορρέ, Ἰπ. δὲ Βωδρῶν καὶ Φιλ. κίκων ἢ Ρ. καρδιά μὲ τὸν Μ. Ἄστέρα ὁ Τάττος Τουρκουάτος μὲ τὸν Ἐλ. Ναυαρχίδα, Εὐτ. θνητὴ καὶ Π. Τζάλμας.

Τὸ Σβουμ. ἄστέρη παρακαλεῖ τὴν Φυλλίδα, Θάλ. εὐτήτα, Ποιητ. τραγιόσκην καὶ Εὐτυχὴ θνητὴν ὅπως ἀπαντήσωσι εἰς τὰ πρὸ πολλοῦ πεμφθέντα μικρὰ ἢ νυμμάτα του ἄλλως ἂς ἐπιστρέψωσιν αὐτὰ.

— Ἀποκλείεται τῆς ἀντάλλαγῆς ἡ Ἔ α λ λ ο υ σ α ν ε ὀ τ η ς .

— Παρακαλεῖται ὁ Ρ. Δελατούρ νὰ μᾶς δηλώσῃ τὴν διεύθυνσιν του καθ' ὅσον ἔχομεν μικρομηνύματα δι' αὐτόν.

ΔΙΑΦΟΡΑ

— Ἀνταλάσσω εἰκονογραφημένα δελτία. Δις Εὐτυχ. Γερασίμου ὁδὸς Διδότου 9. Ἀθῆναι.

— Δίαν προσεχῶς ἐκδοθήσεται συλλογὴ πρωτοτύπων διηγημάτων ὑπὸ τὸν τίτλον «Χελιδόνας» τοῦ βέκτου νέου Π. Ἀντωνοπούλου ἢ συνδρομῆ αὐτῶν ὠρίσθη εἰς δραχ. 2 προληρωτέας· συνδρομηταὶ ἐγγράφονται εἰς τὰ γραφεῖα μας.